

[Per Hækkerup.]

igen får fornuften fangen. Det skal være velkomment.

Men jeg vil gerne have lov til at citere fru Grethe Philip for et afsnit i talen, fordi jeg faktisk synes, det fortjener at blive hørt igen. Jeg har aldrig rigtig forstået, siger fru Grethe Philip, hvorfor det i sig selv skulle være et særlig eftertragtelssværdigt mål at holde det offentlige udgifter som en fast procent af nationalindtægten, eller sagt på en anden måde: hvorfor man skulle have som mål, at det offentlige udgifter skulle stige i nøjagtig samme takt som nationalindtægten. Det afgørende må dog være, fortsætter fru Grethe Philip, hvad pengene går til, om de går til noget, der ligger højere i borgernes prioritering, end hvad de selv kan anvende dem til, eller om de offentlige udgifter må ligge højt i en regerings prioritetsplan, fordi det drejer sig om udgifter, der på lang sigt giver vækstmuligheder for samfundet, som f. eks. uddannelsesudgifterne.

Jeg synes, det er så rigtigt sagt, som det kan være, og jeg vil gerne stille et spørgsmål til finansministeren, som jeg håber man vil referere til ham, eventuelt til statsministeren, hvis de får tid til at være her under debatten. Jeg vil gerne stille det spørgsmål: dækker fru Grethe Philips meget fornuftige og kloge udtalelser ikke blot det radikale venstres synspunkter — det må jeg gå ud fra — men dækker de også regeringens synspunkter? Jeg synes, det ville være interessant at få at vide, om finansministeren deler denne opfattelse.

Jeg må i øvrigt sige, jeg er glad for at se, at både statsministeren og finansministeren efterhånden strømmer til. Jeg vil gerne sige, at jeg synes også, der er grund til at mærke sig det, finansministeren sagde i sit indlæg. Han er jo altså nu blevet den finansminister, der har nået at skrue, for nu at bruge hans tidligere jargon, det offentlige indtægter og udgifter så højt op, som de aldrig før har været, idet de nu tager ca. 40 pct. af borgerne indkomster. (*Finansministeren* [Poul Møller]: Af nationalindkomsten!). Af nationalindkomsten, siger finansministeren. Når man tænker på, hvad finansministeren i sin glade oppositionstid — nu er rollerne altså byttet lidt om — kunne få sig selv til at sige, når vi drøftede disse alvorlige anliggender — og i den henseende skal jeg ikke følge finans-

ministernes tidligere praksis — så må jeg måske, selv om jeg ved, at finansministeren og andre ministre bliver vrede, når man minder dem om, hvad de har sagt tidligere, have lov til for, skal vi kalde det sådan, at genopfriske erindringen om, hvordan den politiske debat var dengang, da vi havde regeringsmagten, at minde finansministeren om, hvad han sagde under valgkampen til os. Han sagde i fjernsynsdebatten eller i radioen, at mennesker er og bør ikke være brikker, der styres og ledes af organisationer og partier. Derfor må vi have et åbent folkestyre — læg mærke til ordene, hr. finansminister, et åbent folkestyre — hvor vi ved, at et ord er et ord. Jeg er sikker på, at sætningen var vendt mod nogle andre end finansministerens nuværende kolleger, men så må man erindre sig, at den samme finansminister, den nuværende finansminister, under valgkampen fremsatte nogle betragtninger om vores skattepolitik og sin egen, sit partis, skattepolitik, og jeg vil igen minde om, hvad finansministeren sagde: jeg vil gerne sige, at vi pønser ikke på at gennemføre en forhøjelse af momsen; vi mener derimod, at skattereformen skal gennemføres med en kildeskat pr. 1. januar 1969. Et ord er et ord, hr. finansminister! Hvad var det, der skete? Man kom hurtigt til at pønse, og man gennemførte ikke kildeskatten pr. 1. januar 1969. Jeg tror, det er fornuftigt at erindre det, for at vi kan bringe den politiske diskussion i dette land ned på et lidt mere fornuftigt plan, end tilfældet var dengang, da finansministeren var en ledende person i oppositionen.

Jeg vil også gerne have lov til at citere en anden af de konservative talere under valgkampen, for jeg synes igen, det er interessant at erindre sig, hvilken omskiftelighed man kan være i besiddelse af, selv om man tilhører et konservativt, bevarende, parti. Det var hr. Poul Schlüter, der under radiodebatten i valgkampen sagde, at når vi står i en situation, hvor beskæftigelsen er mere end truet, så er der nu grænser for, hvor meget man skal suge op af købekraft uden at risikere, at beskæftigelsen yderligere bliver ramt. For beskæftigelsen forudsætter jo produktion, og produktion forudsætter jo igen salg, og hvis salget bliver for stærkt begrænset gennem for store skatter og afgifter, så bliver det en yderligere belastning